

TÒA GIẢNG TIN - LÀNH

ƠN TRỜI

«Vả ân-diễn Đức Chúa Trời hay cứu mọi người, đã được bày tỏ ra rồi» (Tit 2: 11).

TỰC ngữ có câu : « Ăn trái nhớ kẻ trồng cây, uống nước nhớ người đào giếng ». Phàm làm người sống trên đời, từ cách ăn mặc, đi đứng, đến việc cư xử, nói năng, thầy thầy đều thọ ơn nơi người trên trước. Cho nên, là một công dân ai lại không nhớ đến quê-hương tổ-quốc ; được nên người ai lại dễ quên ơn thầy ? Nhưng dù có người chẳng biết ơn nước nợ nhà, chẳng kể công thầy nghĩa bạn, thì cũng không thể không biết đến ơn sanh thành dưỡng dục, cao hơn Thái-san, rộng hơn Biền cả của cha mẹ ! Thế mà, còn có một ơn tuyệt-đối, bao la rộng-rãi hơn ơn nước ; cao-trọng, tôn-quí hơn ơn thầy ; mệnh-mông thâm-thúy bội phần hơn ơn cha mẹ, mà ít ai suy-nghi đến ! Chỉ nhờ có ơn ấy nhưn-loại mới có thể sống, động và có trên mặt đất này : Đó là « Ơn Trời » vậy.

Ơn Trời ! một tiếng sấm đã vang rền khắp vũ-trụ, cũng là một tiếng rất êm dịu dội vào trí não, thấu suốt tâm linh một sự kính mến, một sự cảm phục, một sự kích-lệ dường bao ! Ơn lớn-lao cả thế ấy, dầu người học thức cao xa, dầu bậc văn-nhân thi-sĩ cũng không thể hiểu thấu hoặc tả hết một phần nhỏ trong ơn ấy. Nay ta thử nhờ lời Chúa tả về trong Kinh-thánh mà xét qua ơn lớn ấy như thế nào.

Ơn Trời đã tỏ bày trong vũ-trụ, khắp nhân-gian ai là người không hưởng, thế mà lắm người lãnh-đạm, thậm chí có kẻ cả gan chối hẳn Đấng

Tạo-hóa quyết sống ở đời không có ơn giúp đỡ gì của Trời cả. Vậy trước hết tôi xin tỏ bày :

I. — THỰC-TẾ VỀ ƠN TRỜI

Nhìn xem vũ-trụ bao la, dôi vàng nhật nguyệt chiếu rọi, muôn vàn tinh-tú lấp lánh trong khoảng không không; trên địa-cầu chứa biết bao điều kỳ-diệu ! Nhìn các vật thọ-tạo ấy, ai lại không nhận có Đấng Tạo-hóa dựng nên ! Lạ-lùng hơn nữa, các tinh-cầu ấy hoặc lớn hoặc nhỏ, thầy đều theo luân thứ mà chạy hoặc mau hoặc chậm giữa khoảng không không theo đường quỹ đạo của nó : Mặt trời tự quay mỗi phút độ 20.000 thước, quả đất vừa lăn vừa xoay độ 1.600 cây số mỗi giờ, không dây chằng, không dây kéo, không cột đỡ, không trụ nâng, mà trót mấy nghìn năm không chạy xa nhau, cũng không đụng nhau, dầu đó đều hành động theo sự cai-trị của Đấng dựng nên nó !.. Ôi ! chỉ một mình Chúa là Đức Giê-hô-va có một không hai ; Chúa đã dựng nên các tầng trời, và trời của các tầng trời cùng đoàn cơ binh của nó ; Chúa bảo tồn những vật ấy... (Nê 9: 6). Thử nghĩ : nếu quả đất này đứng lại, nếu các vì tinh-tú chạm vào nhau...thì loài người sẽ ra thế nào ?? Không có Đấng Tạo-hóa bảo hộ thì chỉ giây phút cả muôn loài đều ra 'ro bụi ! Thi 121 : 3 chép : « Đấng gìn-giữ người không hề buồn-ngủ ». Thật đầy đủ ý-nghĩa tỏ ra ơn bảo hộ của Đức Chúa Trời.

Nhưng tại sao Đức Chúa Trời lo bảo tồn muôn vật? Há không phải vì có loài người và để đem sự cứu-rỗi đến cho nhân-loại? Đức Chúa Trời đã dựng nên người, gìn-giữ người, bảo hộ nuôi-nấng người nhưng mấy ai nghĩ đến công ơn trời biển ấy, thậm chí lại còn chống nghịch, chối bỏ Ngài. Vì đó mà cả nhân-loại đều bị ma-quỉ bức hiếp, tội-lỗi dày vò, kết quả chỉ là đau-khổ và sự chết dẫu có gắng công, nỗ lực vẫy-vùng cũng không một ai thoát khỏi lưới của tử-thần! Dẫu vậy, loài người vẫn còn phạm nghịch cùng Đức Chúa Trời. Theo lẽ công-bình chắc-chắn loài người đáng bị tuyệt-diệt và bị Đức Chúa Trời bỏ vào địa-ngục; nhưng lòng yêu-thương Ngài quá lớn, đến nỗi ban Con Một Ngài là Đức Chúa Jêsus đến thế-gian chịu đủ mọi thứ khổ nhục, đủ mùi đắng cay, thậm chí chịu chết trên thập-tự để chuộc tội cho nhân loại. Ôi! cao quý thay, sâu rộng thay là ân-diễn của Đức Chúa Trời! Loài người đáng bị ghét, Chúa lại thương. Loài người đáng bị rửa-sả, Chúa lại ban phước. Loài người đáng bị khổ hình nơi địa-ngục, Chúa lại chết thể mà cứu cho! Một nạn nhân kia bị tử thương, máu ra gần hết; muốn cứu được người ấy, theo điều-kiện của Bác-sĩ một vị nghĩa hiệp kia bằng lòng sang cho người một ít máu... Khi đã tỉnh lại rồi, điều thứ nhất người cần biết là: Ân-nhân của tôi là ai? Ân cứu tử ấy chắc người không bao giờ quên được. Đức Chúa Jêsus đã đổ huyết ra để cứu ta, Rô 5: 7, 8 chép: «Đức Chúa Trời tỏ lòng yêu-thương Ngài đối với chúng ta, khi chúng ta còn là người có tội thì Christ vì chúng ta chịu chết». Ôi! ơn lớn-lao cả thế ấy, lẽ nào ta không suy-nghĩ đến?

Có người tưởng: Ân-diễn của Đức Chúa Trời có lẽ chỉ ban cho một nhóm người thuộc về Ngài thôi, còn mình vốn kẻ tội nhân làm nhiều điều gớm-ghiếc, chắc Ngài không thể ban ơn! Thưa không, Ông Trời rất rộng-rãi. Đây xin tỏ bày:

II. — PHẠM-VI CỦA ƠN TRỜI

Suy-xét đến ơn của Đức Chúa Trời thật không lời nào diễn tả cho hết, không bút nào chép lại cho cùng, thật là một ơn vô lượng vô biên. Ngài đã tạo nên người, nuôi-nấng người, bảo hộ người, ban cho người đủ mọi sự cần dùng. Trong Thi 65: 9, 10 chép rằng: «Chúa thăm viếng đất và tưới ướt nó... Khi Chúa chế đất, thì sắm-sửa ngũ-cốc cho loài người. Chúa tưới các đường cây nó, làm cục đất nó ra bằng, lấy mưa tầm nó cho mềm, và ban phước cho huê lợi của nó». Loài người càng tăng bao nhiêu, Ngài càng ban cho họ đủ cần dùng bấy nhiêu, dẫu người gian-ác bội-nghịch, Ngài cũng chẳng cất ơn Ngài khỏi họ «vì Ngài khiến mặt trời mọc lên soi kẻ dữ cùng kẻ lành, làm mưa cho kẻ công-bình cùng kẻ độc ác» (Ma 5: 45). Dẫu hưởng cả mọi ơn của Đức Chúa Trời dường ấy, loài người cũng không nhớ ơn Ngài, vẫn có ý chối bỏ phản nghịch cùng Ngài, theo luật công-bình, chắc-chắn phải bị Đức Chúa Trời hình-phạt đời đời nơi địa-ngục. Nhưng Kinh-thánh chép: «Đức Chúa Trời đã tỏ lòng yêu-thương Ngài đối với chúng ta, đang khi chúng ta còn là người có tội, thì Đấng Christ vì chúng ta chịu chết». Vì tội-lỗi chúng ta mà mạng sống Con Trời phải chịu treo trên thập-tự, đầu đội mào gai, tay chân máu ra lai láng! Thật là sự hi-sinh tuyệt-dối, sự yêu-thương vô lượng vô

AY LÀ TRONG Đấng CHRIST, CHÚNG TA ĐƯỢC CỨU-CHUỘC BỞI HUYẾT NGÀI

biên!... Ngài chịu chết để chuộc tội cho ca nhân loại, không phân biệt màu da, không phân ra giai-cấp, không từ chối kẻ cực kỳ gian-ác nào, miễn đến cùng Ngài, nhờ cậy Ngài, Ngài sẵn lòng bỏ xóa tất cả; vì Ngài vẫn ban ơn tha thứ mọi tội lớn nhưt của cả loài người. Ôi! nếu Ngài chỉ ban mưa nắng cho mùa màng, sương móc cho hoa quả ban vật thực nuôi sống ta, thì đã là một ơn tuyệt-dối rồi, nhưng Ngài lại đành bỏ mạng báu vì tội ta nữa, thật công-giá ấy không thể đo lường được!

Chẳng những Ngài đã thi ân xá mọi tội-lỗi lớn nhưt của loài người, lại còn có quyền làm cho mọi tội-nhơn trở nên trắng trong như tuyết. Hãy nghe Chúa gọi: «Hãy đến... Dầu tội-lỗi các ngươi như hồng điều, sẽ trở nên trắng như tuyết; dầu đỏ như son, sẽ trở nên trắng như lông chiên» (Ês. 1: 18) vì «huyết của Đức Chúa Jêsus Con Ngài, làm sạch mọi tội chúng ta». Chính Ngài là «thành-tin công-bình để tha tội cho chúng ta, và làm cho chúng ta sạch mọi điều gia-ác» (I Gi. 1: 7, 9).

Ôi, cao quý thay, lạ-lùng thay là ân-diễn của Đức Chúa Trời! Tại sao Ngài có thể thi-thố mọi ân-huệ tuyệt đối của Ngài cho những kẻ xấu-xa góm-ghiếc trên trần-thế này? Ta chỉ biết được rằng: Ơn Trời là vô lượng vô biên và rất quyền năng, vượt quá sự hiểu biết của loài người.

Nhưng tại sao có người không hưởng được ơn cứu-rỗi và quyền-năng ấy? Xin thưa: Tuy sự yêu-thương tuyệt-dối của Đức Chúa Trời ban ơn vô lượng vô biên để cứu-rỗi, song không hề phá quyền tự-do của loài người. Không hưởng được ơn cứu-rỗi vì không nhận, chớ không phải ơn kia hẹp hòi. Đây, tôi muốn nói về:

III. — NGƯỜI HƯỞNG ƠN TRỜI

Ai ban cho ta một vật gì, đã là *ban cho*, thì ta chỉ *cám ơn* và *nhận lấy*, không phải trả giá gì. Cũng một thể ấy lòng yêu-thương tuyệt-dối của Đức Chúa Trời đã ban cho ta một ơn phi thường, ta chỉ biết tạ ơn Ngài mà nhận lấy, không phải tốn công nhọc sức, ép xác khổ tu, không cần phải trả một giá cao nào! Thế thì rẽ quá chăng? — Thưa không! Không trả giá vì không thể trả giá đối với một ơn vô giá; dầu người có đức-hạnh cao dày, suốt đời lao khổ để lập công quả, cũng chưa thể gọi là trả giá được ơn ấy trong muôn một! vì công đức của loài người chẳng liên hệ gì đến ơn bảo tồn, ơn cứu chuộc, ơn vô lượng, ơn quyền-năng của Đức Chúa Trời.

Muốn hưởng ơn cứu-rỗi để tránh được sự hư-mất đời đời nơi địa ngục mà vào nước vĩnh sanh thì loài người chỉ cần biết tạ ơn và nhận lấy thì được: *Tạ ơn* Đức Chúa Trời vì đã hưởng vô số phước-hạnh của Ngài trên đất này, và chính Ngài đã lập phước cứu chuộc ta; *Nhận lấy* là tin Đức Chúa Jêsus là Đấng đã chết thế tội mình. Tin nhận Chúa Jêsus thì bao nhiêu tội-lỗi cũng được tha, dầu cực kỳ gian-ác, cũng được bỏ xóa, để được trở nên con-cái Đức Chúa Trời. «Nhưng hễ ai đã nhận Ngài thì Ngài ban cho quyền-phép trở nên con-cái Đức Chúa Trời là ban cho những kẻ tin danh Ngài» (Gi. 1: 12). Đã là Con, tất nhiên sẽ hưởng mọi hạnh-phúc đời đời trên trời; bởi vì «Ngài (Đức Chúa Trời) đã không tiếc chính Con (Đức Chúa Jêsus) mình, song vì chúng ta hết thảy mà phó Con ấy cho, thì Ngài há chẳng cũng sẽ ban mọi sự luôn với Con ấy cho chúng ta sao?» (Rô 8: 32).

Song nếu ai có ý từ chối, không nhận ơn Ngài, hoặc giả làm dụng ơn khoan-hồng ấy, cứ phạm tội để được tha-thứ mãi thì sao! Một phạm nơn bị án tử-hình, khi được ân đại xá, nhưng người không chịu nhận ơn ấy mà ra khỏi ngục, thì có vì đó mà tưởng ơn kia hẹp hòi chẳng đủ quyền tha-thứ mình chẳng? Hay anh ta tưởng mình cứ phạm tội để được ân-xá mãi thì sao?... Cũng một thể ấy, kẻ chối bỏ Ơn Trời, chẳng những không hưởng được, lại còn chắc-chắn không thể tránh mọi hình phạt tương-lai vậy.

Thưa liệt quý độc-giả, câu gốc mà tôi đã đọc hôm nay quả-quyết rằng: « Ơn-điền Đức Chúa Trời hay cứu mọi người, đã được bày tỏ ra rồi ». Ấy là một ơn vô lượng vô biên, đã bảo tồn muôn vật và cứu chuộc loài người, lại là một ơn quyền-năng để làm sạch mọi tội-lỗi góm-ghiếc của nơn-loại. Ai muốn hưởng ơn tuyệt đối ấy, chỉ cần biết tạ ơn và nhận lấy là được.

Một đứa con biết ơn cha mẹ, bao giờ cũng biết kính thờ cha mẹ; con biết thờ cha mẹ là con chí hiếu. Thờ cha mẹ không phải bằng lễ-nghi hình-thức nhưng bằng một lòng kính-mến

và vâng lời. Cũng một thể ấy, ai biết ơn Đức Chúa Trời cũng biết thờ phượng Ngài không bằng lễ-nghi hình-thức bên ngoài, nhưng thờ bằng lòng thành-thật, « vì Đức Chúa Trời là Thần, nên ai thờ lạy Ngài phải lấy tâm thần và lễ thật mà thờ lạy » (Gi. 4: 24). Thờ-phượng Đức Chúa Trời là hết lòng, hết sức, hết ý kính-mến và vâng giữ mọi lời dạy bảo của Ngài, tức là tin nhận Đức Chúa Jê-sus-Christ làm Cứu-Chúa mình, đó mới thật là biết ơn Trời vậy.

Nguyện Chúa nhắc lại cho quý vị và tôi hôm nay được hiểu rõ Ơn Trời cách sâu-xa hơn, hầu chúng ta sẽ đồng thanh với vua Đa-vít xưa mà rằng: « Hỡi linh-hồn ta, hãy ngợi-khen Đức Giê-hô-va, chớ quên các ân-huệ của Ngài »; mong rằng ngay hôm nay, quý vị hãy tỏ ra mình là người đã hưởng ơn Trời, và cũng tỏ ra cái bồn phận đầy-dủ của người thọ ơn đối với ơn tuyệt-đối ấy, tức là tin-nhận Chúa Jê-sus - Christ làm Cứu - Chúa mình, vì... « ân-điền Đức Chúa Trời hay cứu mọi người, đã được bày tỏ ra rồi ». Muốn thật hết lòng.

— *Truyền-dạo Huỳnh-văn-Thiện.*